

[Jørgen Tved]

Sætter man kikkerten for det blinde øje, når det drejer sig om signaler om fred og nedrustning, så har man til gengæld den helt store lup fremme, når det drejer sig om at tælle op, hvor meget de andre har. Her er det jo helt fantastisk, som man kan operere med talmagi. Her ved man præcis, hvor mange geværkugler hver enkelt rød soldat måtte have, og her er man indstillet på at bruge også det som et skræmmebillede. Nu har vi altså levet som naboer med nogle af disse magter siden den anden verdenskrig, og der er ikke noget, der tyder på, at skræmmebilledet er mere sandt i dag, end det har været på noget tidspunkt tidligere.

Jeg kan godt forstå, at det krakelerer lidt inden for NATO. Tyskerne har jo nogle erfaringer for, hvad krig kan medføre, og jeg kan godt forstå, at de gerne ser, at ikke bare de langtrækende raketter med deres atomvåben, men også kortdistancevåben med de mere taktiske atomvåben bliver fjernet. De har nok en fornemmelse af, hvad det betyder, og hvem det vil komme til at gå ud over, om ragnarok måtte bryde løs. Naturligvis vil vi heller ikke i Danmark kunne undgå at blive inddraget i det ragnarok, som nogle mener kommer på baggrund af østeuropæiske eller sovjetiske kolde krigere.

Jeg ved ikke, om det er dette Folketing ubekendt, at alle de signaler, der i de seneste år er kommet om fred og nedrustning, faktisk er kommet fra dem, som man fortæller er det store, onde dyr i åbenbaringen. Jeg har i hvert tilfælde ikke hørt nogen signaler fremført om, at nu måtte man bruge økonomien og ressourcerne til noget fornuftigere end at købe et nytteløst militær. Jeg har heller ikke fra dette Folketing eller fra forsvarsministeren eksempelvis hørt noget som helst om, at nu ville det være rimeligt, at vi sparede på ressourcerne. Tværtom har jeg en fornemmelse af, at både forsvarsminister og udenrigsminister og den borgerlige regering i skøn forening siger: Det er nødvendigt, at vi bruger flere penge.

Når det er udgangspunktet for en debat, så er det jo et spørgsmål, om man kan have tillid til, at en regering, som er sat til at forvalte en forholdsvis fornuftig dagsorden fra 1984, vil forvalte det pålæg, den har fået af Folketinget, på en fornuftig måde.

Ingen skal være i tvivl om, at vi ingen tillid har til denne regering. Vi har ingen tillid til denne regering. Vi har ingen tillid til, at man

helhjertet går til NATO og diskuterer mulighederne for fred og afrustning. Jeg tror heller ikke, at der er ret mange, der i virkeligheden stiller på, at regeringen har hjertet med, når den går til møder i NATO og andre steder.

Derfor er vi ikke helt tilfredse med den dagsorden, der er kommet fra Socialdemokratiet. Vi accepterer naturligvis og ville måske også under andre omstændigheder sige: her er en dagsorden, som kan samle flertal i Folketinget, og som peger i den rigtige retning, men forskellige ordførere – sidst var det hr. Jørgen Estrup fra De Radikale – går faktisk videre og snakker om oprustning, og man har jo også snakket om nuløsninger. Nu ved jeg godt, at man sætter 1, 2 og 3 osv., hvert nul har jo sin lille betydning for sit begrænsede område, men hvorfor ikke tage skridtet fuldt ud og sige tingene, som de nok skal siges: at det, der er behov for, er simpelt hen, at vi holder op med at deltage i denne galsskab?

I den nuværende situation og på baggrund af det, jeg har sagt om vores tillid til denne regering, skal jeg tillade mig at fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, der nok peger lidt videre end hr. Lasse Budtz'. Det er ganske kort og enkelt og lyder som følger:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget udtrykker dyb mistillid til regeringens administration af Tingets dagsorden af 14. november 1985, og idet Tinget fordømmer regeringens stadige krav om forhøjede bevillinger til forsvaret,

går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 48).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dette forslag indgår nu i de videre forhandlinger.

Forsvarsministeren (Collet):

Hr. Jens Thoft startede med at påpege en tilsyneladende modsætning mellem, hvad den tidligere forsvarsminister og den nuværende forsvarsminister lagde vægt på i forbindelse med vurderingen af den trussel, som retter sig imod NATO og Vesteuropa. Hr. Jens Thoft nævnte, at for den tidligere forsvarsminister var den atomare overvægt det, som var det sto-